

CAatalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto Emiliano ep[iscop]o. Cap[itulum]. liij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

sum ecclesie rectum dogma surrexit duas voluntates aut operationes diuersas in xpo diffiniens confiteri. Qua de re martinus pape eidem legatos destinauit: edmonens cum vt ab heresi sua discederet: alioquin contra ipm pcederet. Qui ab imperatore ad suasionem pauli epi diuersis persecutionibus afflicti sunt: et quidam eorum in custodia detrusi: alij in exilium missi: alij verberibus subnisi. Quapropter martinus epus rome consiliu. cv. eporu celebravit: in quo paulus patriarcha tanquam hereticum damnauit: et ab epatu deposuit. Tunc imperator constantinus misit olympium duce[m] et exarthe[m] cubiculariu[m] ad regendam italicam: et predictam heresim confirmandam. Qui olympius vt ab imperatore sibi iussu[m] fuerat: misit spathariu[m] suu[m] ad papa[m] occidendu[m]. Spatharius autem inuenit eum in ecclesia sancte marie maioris celebrante in altare quod dicitur ad presepe. quem dum gladio extinguere nitere[m]: diuina benignitate cecitate percussus: eum videre non potuit. Vocatus imperator: martinum papa[m] a theodoro et pellurio ab eo missis detentum constantinopolim adduci fecit: quem in exilium per personam misit: vbi martyrio vitam finit pridie idus nouemb[ris]. Corpus autem eius roma[m] translatu[m]: et in ecclesia eius nomini constructa: que dicitur sancti martini in montibus sepultu[m] est. Et cessauit epatus dies vigintiocto.

De sancto Emiliano epo.

Cap. liij.

Emilianus

epus apud scotiam claruit. Qui ex eadem insula oriundus: domino a puertate annis militauit. Et dum esset omnium ore laudabilis ad sacros ordines promotus: operante dei gratia pontificatus suscepit officium: qui per annos plures episcopatu optime et deuote administrato: apostolorum limina mare trans fretato peregrinans visitauit: et rediens ad patriam suam: et dum esset in itinere apud fauentia graui languore decubuit. Et post dies modicos feliciter a seculo migravit pridie idus nouemb[ris]. Lusus corpus eius fauentini iuxta ecclesiam sancti clementis extra muros vbi sepelitur. Tempore precedente dum ciuitas ipsa a liprando rege longobardorum depopulata et destructa fuisset: corpus sancti episcopi dudum incognitum manens. Terum tempore comitis bernardini et theodolende eius vxoris reparata ciuitate cumulum feni supra sepulturam sancti corporis: quod erat omnino incognitum constitutum est. Ubi die quadam duobus inuicem confabulantibus vnus eorum magnum colaphum se accepisse conquectis: se illud a socio recepisse putabat: dumque

ille negaret: manus subito colaphum recepit: hoc idem refundens in socium animo vindictam dicit. Quod dum iterum ille fecisse negasset: nec percussor inueniri potuisset: cognito miraculo: relatio comiti facta est: qui diuini quicquid ibidem latere arbitrans: sublato feno locum effodi mandauit: vbi sacrum corpus eius epistaphio: in quo predicta continebantur: inuenit: et de caduere sancto mira fragrantia erupit: quod inde lenatum ad ecclesiam sancte marie intra menta ciuitatis delatum: ibique condigno honore conditum est: vbi miraculis conuolat.

De sancto Hor abbate.

Cap. liiij.

Hor abbas

fuit habitator montis niteri deserti egypti. De quo fertur: quod nunquam meritu[m] sibi: nunquam iurauerit: nulli maledixerit: nec sine aliqua necessitate locutus fuit: vt dicit heraclides. Et hieronymus dicit de eo: quod fuit apud thebaidem nagenarius venerabilis senex: qui ignotas litteras oblato ei codice orationes premisit: et statim infusa ipsi gratia subito legere cepit: ac deinde litteras nouit. Hic etiam pane angelorum trifenno vixit: quem ei post biduum continue angelis ministrabat. Fratres quoque secum morantes sepe noctu vigilas angelorum cantus et hymnos audiebant. Qui etiam multa millia hominum ad christum conuertit. Quodam tempore demones ad eum in specie militum celestium aduenerunt: et regem excelsum secum dederunt: quem christum esse asserentes ipsum adorarunt: et tam rex quam circumstantes illum adorandum abbatem hor suaserunt. Cum autem ille diaboli figmenta dubitaret: et se quotidie regem suum adorare diceret: nec esse opus: vt ad hoc ipsi christus corporaliter appareret: protinus illusio euauit. Sanctus autem hor in pace quiescit pridie idus nouemb[ris].

De sancto Brito episcopo.

Cap. lv.

Britus

episcopus tironensis successus fuit sancti martini epi: quod primo luneluz tpe eius fuit diaconus: plurimumque eius emulus: eo quod a beato viro aliquando redarguebatur: cum inuentus sit sequens. Et cum quidam infirmus sanctum martinum quereret: vt medelam ab eo ex peteret: britus illum ei ostendit: cuius amorem